

[Den fg. finansminister.]

andre steder med mere ret, end man kan det i dag, kunne sige, at så bør vi også fritages. Desuden har vi interesseret os for, at der er sket noget inden for dette erhvervsområde på den måde, det er blevet nævnt, nemlig en øjeblikkelig nedsættelse af restaurationsafgiften og på længere sigt en afvikling af den.

Hr. Aksel Larsen gjorde nogle bemærkninger om, at han ikke forstod hotel- og restaurationsbranchen; han mente, at de var blevet truet til ikke at opretholde deres tidligere krav. (Aksel Larsen: Eller forlokket!). Eller forlokket, det er måske bedre. For jeg var lige ved at stille hr. Aksel Larsen det spørgsmål, om han aldrig nogen sinde havde set en restauratør, for for mig står en restauratør i hvert fald ikke som en mennesketype, der sådan stikker halen mellem benene og slet ikke tør sige noget. Om det så er en mennesketype, der er særlig tilbøjelig til at lade sig lokke, det vil jeg da tvivle på. Men restaurationsbranchen har vel simpelt hen sagt: ja men nu kommer der da endelig en forhandling, der giver et resultat; det er det, vi har håbet på i mange år, hvor vi har fået stillet noget i udsigt, men der ikke er sket noget. Nu sker der noget, og så synes vi da egentlig, at vi med rette må kunne sige, at vi har nået noget tilfredsstillende.

Hr. Aksel Larsen har stillet et andet ændringsforslag. Vi ved, hvad det koster, det koster 1.300 mill. kr., og det forventer hr. Aksel Larsen jo ikke selv, at vi lige skal tage op af lommen og sige, at dem kan I gå med — ikke direkte, men således, at den indtægt på 1.300 mill. kr., staten har i øjeblikket, skulle formindskes. Og det er jo ikke gjort med det. På torsdag skal vi tales ved om andre beløb, og ved tidligere lejligheder har vi også talt om ændringsforslag, der ville få stor virkning for staten. Så ved jeg ikke, om det er mest passende, at vi på torsdag gør det hele op med de forslag, SF har stillet. Så kan vi jo hver for sig tænke over, hvilket resultat det ville føre til.

Men hr. Aksel Larsen kom ind på nogle lidt videregående betragtninger om den økonomiske politik i den forbindelse og henviste til en udtalelse, jeg havde fremsat ved tredje behandling af finanslovsforslaget. Jeg var egentlig ikke klar over, at udtalelsen om

finanspolitikken havde været så god, før jeg nu fik den gengivet. For den var jo rigtig. Den finanspolitik, regeringen havde ført, havde haft de heldige virkninger, som vi mente den skulle have, og som navnlig gik på, at vi har hindret en inflationsudvikling og lagt grunden til, at vi kommer ind i en økonomisk situation, hvor vi kan forbedre beskæftigelsen. Men så gik hr. Aksel Larsen over til at sige, at denne udtalelse blev fremsat dagen før der skete noget på et andet område, nemlig vedrørende pengepolitikken, hvor, som hr. Aksel Larsen sagde, Nationalbanken satte regeringen stolen for døren og sagde, at med den finanspolitik, regeringen havde ført, måtte man sætte diskontoen op.

Nu kunne jeg have ønsket, at hr. Aksel Larsen ikke alene havde slået efter, hvad jeg havde sagt, men også, hvad Nationalbanken havde sagt, så vidste hr. Aksel Larsen jo udmærket, at sådan sagde Nationalbanken ikke. Jeg tror ikke, hr. Aksel Larsen kan finde noget punkt, hvor Nationalbanken har udtalt en sådan eller anden kritik af regeringens finanspolitik. Hr. Aksel Larsen ved jo udmærket, at Nationalbankens begrundelse for det fælles ønske, som vi — Nationalbanken og regeringen — måtte have i den situation om at sætte diskontoen op, var en helt anden, nemlig de virkninger, som renteforhøjelsen i udlandet har haft. Det fremgik af Nationalbankens erklæring.

Så kom hr. Aksel Larsen ind på, om vi nu et år efter kan sige, at denne fortræffelige finanspolitik har udtømt sine virkninger. Jeg kan jo også huske nogle af hr. Aksel Larsens taler; de har altid været så bemærkelsesværdige, at man har lagt mærke til dem og ikke engang behøver at slå dem op. Jeg kan huske, da hr. Aksel Larsen skulle forsvare — og det skete fortræffeligt — den tilslutning, hr. Aksel Larsen gav til moms. Det er vist ikke forkert, når jeg husker, at denne tilslutning navnlig byggede på hr. Aksel Larsens udtalelse om, at nu fik vi et konjunkturpolitisk middel yderligere. Og jeg mener da ikke, at vi i dag står i den situation, hvis vi anerkender momsens som et konjunkturpolitisk middel, at vi kan sige, at nu må det konjunkturpolitiske middel bruges på en sådan måde, at vi sætter denne afgift ned, for nu går den økonomiske udvikling i den retning, at